

[Landbrugsministeren]

har superafgiften. Jeg har ikke haft noget som helst indtryk af, at markedsudvalget var imod, tværtimod, og derfor får vi mejerikvoterne med fuld tilslutning fra et enigt markedsudvalg. Så skal man ikke kritisere og sige, at det er et dårligt resultat.

Så bliver jeg bebrejdet, at jeg har givet Irland indrømmelser. Jeg sagde, at irerne er meget skuffede over, at deres resultat bliver så ringe ud fra deres egne synspunkter. Så skal hr. Stavad ikke forsøge at vende det. Jeg sagde »ud fra Irlands egne synspunkter«. Vi ser det også ud fra vores egne synspunkter. Irerne havde måske også begrundede forventninger om, at de kunne have fået en mængde på omkring 7 millioner tons, for det havde de ligesom fået stillet i udsigt efter et kompromisforslag fra Athen. Hvad fik de? De fik 5,5 millioner tons, så jeg tror nok, at den irske landbrugsminister har vanskeligere ved at forklare, at det har været en sejr.

For øvrigt var det vel også i markedsudvalgets interesse, at forhandlingerne skulle sluttet, fordi konsekvenserne af ikke at få et forlig – det var man enig om i markedsudvalget – var meget større. Derfor synes jeg, at hr. Stavad godt kunne spare sine kraftige udfald, for de er grundløse. Jeg er lidt skuffet over den måde at angribe på, for der er nemlig ingen mening i at bære sig sådan ad.

Nu kan jeg sige til hr. Arne Bjerregaard, at normalt plejer jeg ikke at blive nervøs, men jeg kan selvfølgelig blive irriteret over nogle bemærkninger, som jeg synes er mærkelige, og det må I tage med, men nervøs for situationen har jeg ikke været. Jeg synes, det var fantastisk godt, at vi fik lavet det forlig på dette tidspunkt. Tænk engang, hvor meget man har diskuteret mælkeproblemer og budgetproblemer, og så kan landbrugsministeren alligevel nå til et forlig!

Den britiske minister afgav også en erklæring, ligesom vi har gjort det, hvor man siger, at finansieringen skal ske efter de budgetmæssige bestemmelser. Det kan være tvetydigt, men når vi får Storbritannien til at acceptere prisforslaget, så er Storbritannien også medansvarligt for at skaffe den finansiering, der skal til. Derfor mener jeg, at erklæringen fra Kommissionen, som har ansvaret for at stille de fornødne forslag, også er stærk, også set på baggrund af vores andres og den britiske ministers erklæringer. Det er altså så fastbundet, som man nu kan gøre det

ud fra politikersynspunkter. Derfor er der ikke tvivl om, at finansieringen af denne pakke nok skal finde sted.

Så vil jeg gerne gå tilbage til den almindelige debat. Jeg takker hr. Stavad for hans udtalelser. Min mening med redegørelsen var, at den skulle være et oplæg til en landbrugspolitik, og derfor håber jeg, at denne diskussion kan medvirke til, at vi derefter formulerer en landbrugspolitik. Det er måske en omvendt måde, men jeg synes, landbrugspolitikken er vanskelig i sig selv. Man kan bare se her, hvor mange forskellige interesser og synspunkter der er. Men alle er interesserede i at få en landbrugspolitik, hvor landbrugserhvervet bliver tilgodeset og passer ind i det øvrige samfund. Jeg skal forsøge fra denne debat at komme med nogle tanker herom. Så kan vi tage en diskussion ud fra konkrete tilfælde på et senere tidspunkt.

Til hr. Ove Jensen og til hr. Larsen-Ledet vil jeg sige, at det ikke kan være rigtigt, at de som landbrugspolitiske ordførere fremhæver, at dette kommer som en overraskelse. Man må da have fulgt med i, hvilke problemer man har haft i mælkesektoren i Europa i de sidste 5–6 år. Man vidste, det kom, og derfor kan det ikke komme som en overraskelse.

Nu skal man heller ikke blive mere nervøs, end fornuftigt er, fordi der skæres ned med 300.000–400.000 t i 1984. Det er ikke mange år siden, at vi knap nok producerede den garantimængde, vi har i dag. Hvis man tager den strukturændring, der normalt finder sted – det står også i redegørelsen – vil mælkemængden nok reelt falde 1½ pct. hvert år. Jeg tror, det værste, vi kommer ud for af problemer, bliver, om vi økonomisk kan producere den garantimængde, vi har. Det er nok dér, vi skal passe på.

Jeg vil ikke afvise forslaget om særlig hjælp. Jeg har afvist på nuværende tidspunkt at tage stilling, fordi vi ikke er langt nok fremme til at kunne vurdere. Man skal ikke vurdere i en paniksituation, men man skal vurdere, når situationen er afklaret, så man kan se, hvor det bærer hen.

Man skal passe lidt på med at sige, at andre lande har så mange nationale subsidier. Jeg vil have lov til at sige, at i 1983 er det i hvert fald Danmark, der fører i Europa med hensyn til anmodninger om at indføre nationale subsidier. Det er ikke dér, det skal hentes. Det er rigtigt, som redegørelsen også på-